

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivy Suneghové a soudkyň Mgr. Soni Burešové a Mgr. Lucie Králové ve věci

žalobkyně: **Robin platí services s. r. o.**, IČO 218 93 624
sídlem Dlouhá 730/35, 110 00 Praha 1 – Staré Město
zastoupená advokátem Mgr. Miroslavem Němcem
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Generali Česká pojišťovna a. s.**, IČO 452 72 956
sídlem Spálená 75/16, 110 00 Praha 1 – Nové Město
zastoupená advokátem JUDr. Robertem Němcem, LL.M.
sídlem Jáchymova 26/2, 110 00 Praha 1 – Staré Město

o 132 556 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 17. července 2025, č. j. 11 C 19/2025-59,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje**.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 16 625 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Roberta Němce, LL.M., advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu o uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 132 556 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % ročně z částky 132 556 Kč od 18. 3. 2025 do zaplacení [výrok I] a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady řízení 33 251 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Roberta Němce, LL.M. [výrok II].

2. Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 132 556 Kč s příslušenstvím jako bezdůvodného obohacení z neplatné pojistné smlouvy o životním pojištění CLEVER INVEST č. xxx, uzavřené mezi žalovanou na straně jedné a P. B. jako pojistníkem na straně druhé [dále jen „pojistník"], a to dne 25. 7. 2007. Žalobkyně tvrdila, že předmětnou pohledávku danou rozdílem mezi tím, co pojistník zaplatil na pojistném (tj. 399 400 Kč Kč), a tím, co pojistník na základě smlouvy obdržel (tj. 266 844 Kč), nabyla od pojistníka smlouvou o postoupení pohledávky ze dne 31. 1. 2025. Neplatnost předmětné pojistné smlouvy spatřovala v rozporu pojistné smlouvy se zákonem a s evropským právem.

3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Nesporovala uzavření předmětné pojistné smlouvy, kterou považovala za platnou. Namítala nedostatek aktivní věcné legitimace žalobkyně z důvodu neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávky.

4. Soud I. stupně v napadeném rozsudku popsal, jaká skutková zjištění učinil z provedených důkazů (body 4. – 23. odůvodnění). Pro účely odvolacího řízení odvolací soud na tyto pasáže odůvodnění pro stručnost odkazuje.

5. Soud I. stupně učinil zejména tento závěr o skutkovém stavu: žalobkyně uzavřela dne 31. 1. 2025 s P. B. smlouvu o postoupení pohledávky, jejímž předmětem bylo postoupení pohledávky P. B. za žalovanou ve výši 132 556 Kč. Tato pohledávka měla spočívat v rozdílu uhrazeného pojistného a vyplaceného plnění na základě pojistné smlouvy životního pojištění CLEVER INVEST č. xxx uzavřené dne 25. 7. 2007. Ve smlouvě bylo sjednáno pojištění pro případ smrti a pro případ dožití. Pojistné bylo sjednáno ve výši 1 500 Kč měsíčně. Platbami pojistného kupoval pojistník podílové jednotky zvolených fondů. Koupené podílové jednotky byly evidovány na podílovém účtu pojistníka. Rozsah pojistného plnění byl konstruována pomocí aktuální hodnoty podílového účtu pojistníka, přičemž tento účet byl v průběhu pojištění ponižován o různé poplatky a náklady. Konkrétní výše některých z nich však ze smluvních dokumentů nevyplývá; jde o rizikové pojistné, další technické poplatky, náklady související s nákupem a prodejem prostředků patřících fondu, poplatek za správu fondů. Pojistné plnění tak záviselo na tom, o jaké poplatky a náklady bude snížen podílový účet pojistníka či hodnota fondu, od kterého se odvíjí nákupní cena podílových jednotek. K zániku pojištění došlo dožitím, přičemž vyplaceno bylo pojistné plnění 49 898 Kč. P. B. zaplatil na pojistném celkem 399 400 Kč, žalovaná poskytla pojistníkovi na základě pojistné smlouvy plnění ve výši 266 844 Kč formou mimořádných výběrů ve výši 216 946 Kč a odkupného ve výši 49 898 Kč. Zástupce žalobkyně dopisem ze dne 13. 3. 2025 vyzval žalovanou k vydání bezdůvodného obohacení, a to s argumentací následně rozvedenou v žalobě. Žalovaná odmítla podáním ze dne 17. 3. 2025 bezdůvodné obohacení vydat.

6. Soud I. stupně se k obraně žalované zabýval předně otázkou aktivní legitimace žalobkyně. Smlouvu o postoupení pohledávky shledal neplatnou. Pohledávky z životního pojištění nelze podle § 1881 odst. 2 o. z. zcizit, neboť zanikají smrtí a jejich obsah by se změnou věřitele změnil k tíži dlužníka. Smlouvu o postoupení pohledávky shledal rovněž absolutně neplatnou pro rozpor s dobrými mravy dle § 580 odst. 1, § 588 o. z. Zejména se ztotožnil se závěry, vyslovenými např. v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 z 28. 8. 2024, sp. zn. 33 C 73/2024, dle kterých žalobkyně uplatňuje argumentaci založenou na údajné nepoctivosti a zneužívání spotřebitelů ze strany žalované a svůj obchodní model očividně staví na inzerování, že „miliony Čechů spoléhají na podvodnou životní pojistku", tedy na vzbuzování dojmu o masovém nepoctivém, podvodném jednání pojišťoven.

Vůči spotřebitelům, od nichž žalobkyně pohledávky kupuje, žalobkyně spoléhá (nutně musí spoléhat) na představu spotřebitele o pravděpodobně vysoké nákladnosti a rizikovosti soudního sporu, neboť jinak nelze rozumně očekávat, že by spotřebitel pohledávku na vydání bezdůvodného obohacení prodal za nepoměrně nízkou částku. V případě úspěchu žaloby pak inkasuje coby zisk nejenom pohledávku v rozsahu, který spotřebiteli neuhradila, ale i příslušenství. Jedná se o poškozování žalované a jejích klientů a zároveň o lichevní jednání. Nadto žalobkyně podle § 1882 odst. 1 o. z. neprokázala, že postupitel dlužníka vyrozuměl o postoupení pohledávky. Soud I. stupně proto uzavřel, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována.

7. Soud I. stupně se dále zabýval i otázkou platnosti pojistné smlouvy a uzavřel, že žalobkyni vůbec nesvědčí námitka neplatnosti smlouvy pro rozpor se zákonem a evropským právem z důvodu ujednání, která jsou zneužívající ve smyslu směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993, implementované do českého právního řádu ke dni 1. 1. 2002 prostřednictvím §§ 52 – 57 obč. zák. Žalobkyně totiž není v postavení spotřebitele, kterému náleží ochrana vyplývající z ustanovení týkající se spotřebitelských závazků. Nadto nedílnou součástí pojistné smlouvy byla Informace pro klienta, která obsahuje jak způsob výpočtu a účtování rizikového pojistného, tak i informaci o účtování nákladů a poplatků souvisejících s pojištěním. P. B. si byl vědom rozdílu mezi pojistným určeným na úhradu životního a úrazového pojištění a pojistným určeným k investování. Vyčíslení rizikového pojistného není povinnou náležitostí povinné smlouvy. I pokud by bylo ujednání o rizikovém pojistném neplatné, tato neplatnost by neměla vliv na neplatnost pojistné smlouvy jako celku. Soud I. stupně proto uzavřel, že pojistná smlouva byla uzavřena platně.

8. Konečně se soud I. stupně zabýval nad rámec výše uvedeného námitkou promlčení, kterou žalovaná ve své obraně z opatrnosti uplatnila. Námitku promlčení shledal soud I. stupně důvodnou, a to s odkazem na § 107 odst. 1 obč. zák. Tento svůj závěr odůvodnil tím, že dvouletá promlčecí doba dle § 107 odst. 1 obč. zák. začala běžet nejpozději dne 30. 8. 2019, kdy byl P. B. seznámen s výpisem podílového účtu, tedy s výší odkupného a částek zaúčtovaných na pojištění a kdy měl k dispozici veškeré nezbytné informace k posouzení pojištění a učinění úvahy o nakládání s pojistným podle pojistné smlouvy. Již v roce 2011 byl ovšem P. B. seznámen s jasnou a přehlednou tabulkou všech poplatků, výší pojistného i odkupného. Žaloba byla podána dne 21. 3. 2025, plnění učiněná před 21. 3. 2023 jsou tak promlčena. Jde-li o plnění učiněná po tomto datu, soud I. stupně uvážil, že v případě neplatné smlouvy jsou strany podle § 457 obč. zák. povinny si vrátit vše, co podle ní dostaly, jedná se přitom o synallagmatický závazek. Vzájemná plnění po datu 21. 3. 2023 je třeba vzájemně započíst, přičemž otázka promlčení se posuzuje u nároku žalované i u nároku pojistníka individuálně. Soud I. stupně se nad rámec uvedeného neztotožnil s argumentací žalobkyně o nemožnosti aplikace objektivní promlčecí doby, odkázal přitom zejména na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV ÚS 2429/23 a sp. zn. IV ÚS 1984/22. Naposledy soud I. stupně neshledal s odkazem na rozhodovací praxi odvolacího Městského soudu v Praze námitku promlčení rozpornou s dobrými mravy.

9. Soud I. stupně ze všech výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl a o nákladech řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. a v řízení zcela úspěšné žalované přiznal právo na jejich náhradu ve výši 33 251 Kč.

10. Proti rozsudku soudu I. stupně podala **žalobkyně včasné a přípustné odvolání**. Podáním ze dne 26. 8. 2025 odvolání doplnila.

11. Žalobkyně předně namítala nepřezkoumatelnost rozsudku soudu I. stupně pro nedostatek odůvodnění. Soud I. stupně na jednu stranu uzavřel, že pojistná smlouva byla platně uzavřena, zároveň však uzavřel, že je nárok žalobkyně na vydání bezdůvodného obohacení z větší části promlčen. Tyto závěry se přitom logicky vylučují. Soud I. stupně nadto na několika místech zcela nekriticky a doslovně převzal argumentaci žalované z jejího vyjádření ze dne 7. 5. 2025 a ignoroval protiargumenty žalobkyně.

12. Žalobkyně dále vytýkala soudu I. stupně neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu. V Informaci pro klienta jsou uvedeny pouze obecně maximální hodnoty jednotlivých poplatků, z tohoto ani jiného dokumentu, které byly předloženy pojistníkovi při uzavření pojistné smlouvy, nevyplývá konkrétní výše poplatků a nákladů, o které byla snižována kapitálová hodnota pojištění. Výše rizikového pojistného, o které byl snižován podílový účet pojistníka, technických poplatků souvisejících se správou smlouvy, nákladů souvisejících s nákupem a prodejem prostředků patřících fondu na nákup a prodej a poplatku za správu fondu, které měly dopad na hodnotu podílových jednotek, není uvedena ani v sazebníku ani v jiném smluvním dokumentu. Pojistník nebyl seznámen s výší rizikového pojistného ani se způsobem jeho výpočtu, ze kterého by si mohl dovodit jeho výši. Zjevně neplatné ujednání o rizikovém pojistném není oddělitelné od zbytku pojistné smlouvy, neboť u tohoto smluvního typu nemůže existovat investiční složka bez složky pojistné. Závěr soudu I. stupně o počátku běhu subjektivní promlčecí doby vychází z pouhé dedukce, nikoliv z prokázané vědomosti pojistníka o vzniku bezdůvodného obohacení. Neseznámení s poplatkovou stránkou pojištění, zakládající absolutní neplatnost smluv životního pojištění, je vada právního charakteru, kterou pojistníci v drtivé většině případů nejsou sto sami bez právní pomoci rozpoznat. O neplatnosti pojistných smluv tak nabývají vědomost až po poradě se svým právním zástupcem. Soud I. stupně tedy v daném případě řádně nezjistil počátek běhu subjektivní promlčecí doby, pouze určil hypotetický okamžik, kdy mohla začít běžet.

13. Žalobkyně konečně vytýkala soudu I. stupně nesprávné právní posouzení věci.

14. Soud I. stupně nesprávně uzavřel, že žalobkyni aktivní legitimace ve sporu nesvědčí. Pohledávku z bezdůvodného obohacení nepochybně zcizit lze a běžně k tomu dochází. Pohledávka na vydání bezdůvodného obohacení není nijak úzce vázána na osobu pojištěného. Jde-li o rozpor smlouvy o postoupení pohledávky s dobrými mravy, žalobkyně odkázala na závěry vyslovené Obvodním soudem pro Prahu 5 v rozsudku sp. zn. 46 C 292/2024, tj. skutečnost, že žalobkyně informuje spotřebitele o možné hromadné neplatnosti smluv o investičním životním pojištění neznamená, že spotřebitele proti jejich vůli nutí k výpovědi smluv a k následnému postoupení pohledávky. Nadto tvrzení o možné hromadné neplatnosti těchto smluv může být pravdivé. Žalobkyně dále odkazovala na komentářovou literaturu k ustanovení § 1810 o. z., dle které skutečnost, zda se jedná o smlouvu uzavíranou se spotřebitelem, je třeba zkoumat v okamžiku jejího uzavření. Následná ztráta postavení spotřebitele na charakteru smlouvy a závazku ničeho nemění; podobně ani změna subjektu.

15. Soud I. stupně nesprávně uzavřel, že pojistná smlouva byla řádně uzavřena a je platná. Ignoroval tak rozhodovací praxi odvolacího soudu, reprezentovanou např. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 7. 2024, sp. zn. 29 Co 157/2024.

16. V projednávané věci nelze aplikovat objektivní promlčecí dobu dle § 107 odst. 2 obč. zák., což vyplývá z rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 29 Co 492/2021, 29 Co 157/2024, 29 Co 335/2024 či 28 Co 98/2025.

17. Při vypořádání vzájemných plnění z neplatné smlouvy je třeba aplikovat § 457 obč. zák. ve spojení se závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002, který byl uveřejněn ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 28/2006, dle něhož se vzájemné pohledávky vypořádávají k okamžiku, kdy vznikly, z čehož plyne, že k uvedenému okamžiku nemohly být promlčeny. Tento princip potvrdil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 9. 1. 2025, č. j. 29 Co 335/2024-95.

18. Soud I. stupně dle žalobkyně nesprávně a neúplně posoudil i soulad námitky promlčení s dobrými mravy. Žalovaná nebyla při uplatnění námitky promlčení v dobré víře, neboť si musela být vědoma absolutní neplatnosti smlouvy z důvodu řady jejích systémových vad. Soud I. stupně však nevypořádal argumentaci žalobkyně v tomto směru.

19. Soud I. stupně se též nezabýval ochranou spotřebitele dle právní úpravou přijatou k zajištění této ochrany a neposoudil neplatná ujednání pojistné smlouvy optikou zneužívajících klauzulí ve smyslu Směrnice. Soud I. stupně opomenul závěry rozsudků SDEU C-243/08, C-415/11, C-531/22 a nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 78/19. Ujednání o rizikovém pojistném a poplatcích v pojistné smlouvy mají charakter nepřiměřených smluvních ujednání dle § 56 odst. 3 písm. i) a g) obč. zák., což vyplývá i z rozhodovací praxe odvolacího soudu reprezentované např. rozhodnutími sp. zn. 29 Co 26/2022, 29 Co 157/2024 či 28 Co 98/2025. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 33 Cdo 499/2023, uvedenou judikaturu ignoruje. Odkázala na rozsudek SDEU C-630/23, z něhož vyplývá, že přezkumu z hlediska zneužívajících ujednání podléhají i ujednání, u nichž byla konstatována neplatnost z jiného důvodu.

20. Žalobkyně navrhla, aby odvolací soud podal žádost SDEU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu unijního práva.

21. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví, případně jej zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

22. Dle obsahu **vyjádření žalované k odvolání** žalobkyně soud I. stupně správně a úplně zjistil skutkový stav věci a věc rovněž správně právně posoudil. Rozsudek soudu I. stupně není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění se jasně podává, že důvodem pro zamítnutí žaloby byl nedostatek aktivní legitimace žalobkyně. Případná rozpornost dílčích závěrů týkajících se promlčení nároku nemá vliv na hlavní důvod, proč byla žaloba zamítnuta. Nad rámec uvedeného soud I. stupně uvedl, že pojistná smlouva byla uzavřena platně a současně shledal důvodnou i námitku promlčení nároku na vydání bezdůvodného obohacení, uplatněnou v souladu s dobrými mravy. Tyto závěry ve vzájemném rozporu nejsou, soud I. stupně uzavřel, že smlouva byla platně uzavřena a nadto by byl hypotetický nárok na vydání bezdůvodného obohacení promlčen.

23. Soud I. stupně správně uzavřel, že žalobkyně není v souzené věci aktivně legitimována. Žalovaná se s jeho závěry ztotožňuje. Smlouva o postoupení pohledávky je dle § 588 o. z. absolutně neplatná, a to z důvodu nemožnosti postoupení pohledávky z životního pojištění. I pokud by smlouva byla neplatná a pohledávku z bezdůvodného obohacení bylo možno postoupit, je smlouva o postoupení pohledávky neplatná pro rozpor s dobrými mravy, jak správně uvážil soud I. stupně. Postoupení pohledávky za nepoměrně nízkou částku vykazuje lichevní povahu.

24. Soud I. stupně zcela správně uzavřel, že pojistná smlouva byla platně uzavřena. Pokud žalobkyně tvrdila absenci podstatného ujednání, evidentně by se jednalo o vadu spočívající v neurčitosti dle § 37 odst. 1 obč. zák., nikoliv o vadu nepřiměřenosti dle § 56 obč. zák. Žalovaná odkázala zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 33 Cdo 499/2023, usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2024, sp. zn. IV. ÚS 2429/23, a na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2024, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023, kterým byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2022, sp. zn. 29 Co 261/2021, který ujednání smlouvy posoudil jako zneužívající. Dle závěru Nejvyššího soudu nelze absentující ujednání podrobit přezkumu z hlediska jeho přiměřenosti dle § 56 odst. 1 obč. zák. K rozhodovací praxi odvolacího senátu 29 Co a 28 Co, na kterou žalobkyně odkazuje, tudíž nelze přihlížet. Zneužívající povahu ujednání nelze dovodit ani z judikatury SDEU. Rozhodovací praxe SDEU, na kterou žalobkyně odkazuje, není přiléhavá a souzenou problematiku neřeší, v drtivé většině se týká spotřebitelských úvěrů. V žalobkyní odkazované věci C-263/22 ze dne 20. 4. 2023 neměl pojistník vůbec možnost seznámit se s textem pojistné smlouvy uzavírané v souvislosti s uzavřením úvěrové smlouvy. K položení předběžné otázky SDEU žalovaná nevidí důvodu.

25. Soud I. stupně zcela v souladu s ustálenou rozhodovací praxí odvolacího soudu určil počátek běhu subjektivní promlčecí doby okamžikem seznámení se s výpisy z podílového účtu, především podílového účtu z 30. 8. 2019. Ke shodnému závěru dospěl odvolací Městský soud v Praze rovněž v rozsudcích ze dne 28. 11. 2024, sp. zn. 20 Co 425/2024, ze dne 11. 12. 2024, sp. zn. 72 Co 376/2024, ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. 18 Co 130/2024, či ze dne 16. 11. 2023, sp. zn.

15 Co 153/2023. Ani argumentace žalobkyně stran neaplikovatelnosti objektivní promlčecí doby nemůže obstát, judikatura Městského soudu v Praze představovaná rozhodnutími jeho senátů 29 Co a 28 Co je praxí menšinovou a tato rozhodnutí jsou Nejvyšším soudem opakovaně rušena [nejnověji rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. 11. 2024, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023]. Ostatní odvolací senáty Městského soudu v Praze objektivní promlčecí dobu aplikují. I pokud by žalovaný nárok nebyl promlčen v subjektivní promlčecí době, byl by promlčen uplynutím objektivní promlčecí doby. Jinými žalobci v obdobných sporech vznášená námitka nemravnosti námitky promlčení je odvolacím Městským soudem v Praze opakovaně hodnocena jako nedůvodná, a to naposledy v rozsudcích sp. zn. 16 Co 14/2025, 72 Co 13/2025, 70 Co 64/2025, 39 Co 78/2025, 15 Co 61/2025 a sp. zn. 30 Co 148/2025. Odkázala dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3708/2020 a sp. zn. 23 Cdo 727/2021, konečně i na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2429/23. Žalobkyně ani jen netvrdí, že by žalovaná včasnému uplatnění nároku jakkoliv bránila, námitku promlčení proto nelze považovat za nemravnou.

26. Jde-li o vypořádání plnění poskytnutých na základě neplatné smlouvy podle § 457 obč. zák., toto lze provést toliko v rámci dosud nepromlčených plnění obou účastníků, neboť pouze tato jsou opatřena nárokem a lze je úspěšně uplatnit u soudu. Žalovaná odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 33 Odo 791/2005, a rozhodovací praxi Městského soudu v Praze, konkrétně na rozsudek ze dne 1. 9. 2022, sp. zn. 36 Co 164/2022, ze dne 20. 9. 2023, sp. zn. 72 Co 174/2023, a rozsudek sp. zn. 70 Co 254/2024. I tento závěr soudu I. stupně je správný a souladný s rozhodovací praxí.

27. Žalovaná navrhovala, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil a přiznal žalované náhradu nákladů odvolacího řízení.

28. **Rozsudek soudu I. stupně** předně **není nepřezkoumatelný**, jak v odvolání namítala žalobkyně. Měřítkem toho, zda napadené rozhodnutí soudu I. stupně je či není přezkoumatelné, je především zájem účastníků řízení na tom, aby mohli náležitě použít v odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací důvody. Jednotlivé - byť i ne zcela přiléhavé - věty uvedené v odůvodnění nemohou způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jako celku. Rozhodnutí není zpravidla nepřezkoumatelné, jestliže případné nedostatky odůvodnění nebyly na újmu uplatnění práv odvolatele [vizte např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněný pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek]. Odvolací soud připouští, že některé pasáže odůvodnění rozsudku soudu I. stupně jsou velmi nepřehledné a takřka na hraně srozumitelnosti, neboť soud I. stupně mísí vlastní skutková zjištění s odůvodněním rozhodnutí jiných soudů a s vlastním právním posouzením dílčích otázek a právním posouzením provedeným jinými soudy. Nicméně z odůvodnění rozsudku jsou zřejmé nosné důvody, pro které byla žaloba shledána soudem I. stupně nedůvodnou a na podkladě jakých skutkových závěrů. Soud I. stupně předně uzavřel, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována, nad rámec toho uzavřel, že předmětná pojistná smlouva byla uzavřena platně a konečně s ohledem na námitku promlčení z opatrnosti uplatněnou žalovanou uzavřel, že by případný nárok na vydání bezdůvodného obohacení byl větší měrou promlčen uplynutím subjektivní promlčecí doby (a i objektivní promlčecí doby) a ve zbytku by s ohledem na § 457 obč. zák. nebyl důvodný. Skutečnost, že soud I. stupně konstatoval neplatnost smlouvy a nad rámec toho uzavřel, že by případný nárok na vydání bezdůvodného obohacení byl stejně větší měrou promlčen, nepřezkoumatelnost dle názoru odvolacího soudu nezpůsobuje. Ani skutečnost, že soud I. stupně ve svých závěrech přisvědčil argumentaci žalované, nečiní jeho rozsudek nepřezkoumatelným. Namítá-li žalobkyně, že se soud I. stupně nevypořádal s namítanou rozporností námitky promlčení s dobrými mravy, z bodu 29 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně se podává opak. Soud I. stupně zřetelně neshledal námitku promlčení rozpornou s dobrými mravy (bod 30. odůvodnění) a odkázal v tomto směru na judikaturu Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a rozhodovací praxi odvolacího soudu (bod 29 odůvodnění).

29. A co je podstatné, žalobkyně na základě rozsudku soudu I. stupně zformulovala velmi obsáhlé odvolání, ve kterém soudu I. stupně vytýká zcela konkrétní nedostatky ve skutkových a právních závěrech.

30. **Odvolací soud přezkoumal** z podnětu podaného odvolání dle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a podle § 213 odst. 2 a 4 o. s. ř. provedl dokazování informací o dožití pojistné smlouvy životního pojištění, datovanou k 29. 11. 2023, přehledem předepsaného a zaplaceného pojistného a prohlášením postupitele (P. B.) a postupníka (žalobkyně) o postoupení pohledávky z 31. 1. 2025.

31. Z informace o dožití pojistné smlouvy životního pojištění, datované k 29. 11. 2023, odvolací soud zjistil, že žalovaná informovala P. B., že ke dni 1. 9. 2023 došlo k zániku pojištění č. xxx, a to z důvodu uplynutí doby, na kterou bylo sjednáno. Dožitím se konce pojištění vzniklo P. B. právo na pojistné plnění, a to ve výši 49 898 Kč.

32. Z přehledu předepsaného a zaplaceného pojistného odvolací soud zjistil, že od 30. 7. 2007 do 26. 11. 2008 bylo hrazeno pojistné 1 500 Kč měsíčně, od 29. 12. 2008 do 26. 1. 2011 ve výši 1 594 Kč měsíčně, od 28. 2. 2011 do 27. 11. 2014 ve výši 800 Kč měsíčně, od 30. 12. 2014 do 25. 8. 2023 ve výši 500 Kč měsíčně. Dne 7. 4. 2008 bylo uhrazeno mimořádné pojistné 250 000 Kč. Coby částečný odkup žalovaná vyplatila P. B. 27. 8. 2009 60 000 Kč, 10. 12. 2009 50 000 Kč, 21. 10. 2011 50 000 Kč, 14. 2. 2013 40 000 Kč a 25. 11. 2014 16 946 Kč.

33. Z prohlášení postupitele a postupníka o postoupení pohledávky z 31. 1. 2025 odvolací soud zjistil, že se jedná o přílohu č. 3 smlouvy o postoupení pohledávky a že pojistník jako postupitel a žalobkyně jako postupník prohlásili, že uzavřeli smlouvu o postoupení pohledávky, kterou postupitel postoupil žalobkyni pohledávku za zde žalovanou z titulu bezdůvodného obohacení ve výši 132 556 Kč s příslušenstvím na základě neplatnosti předmětné pojistné smlouvy. Pojistník i žalobkyně prohlášení podepsali dne 31. 1. 2025.

34. Poté odvolací soud uzavřel, že odvolání žalobkyně důvodné není.

35. Právní vztah mezi účastnicemi vychází z pojistné smlouvy uzavřené 25. 7. 2007, a proto se řídí obč. zák. a zákonem č. 37/2004 Sb. [srov. § 3028 odst. 3 o. z.], a to včetně právního režimu žalobou uplatněného nároku z bezdůvodného obohacení plynoucího z tvrzené neplatnosti uvedené pojistné smlouvy [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. 28 Cdo 3531/2019, či usnesení ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1948/2018] a běhu promlčecích dob [srov. § 3036 o. z., usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2025, sp. zn. 26 Cdo 1810/2024].

36. Odvolací soud předně uvádí, že **žalovaná nemá k dispozici námitku neplatnosti smlouvy o postoupení pohledávek uzavřené mezi pojistníkem jako postupitelem a žalobkyní jako postupníkem**. Písemné prohlášení pojistníka jako postupitele a žalobkyně jako postupníka ze dne 31. 1. 2025, které bylo provedeno k důkazu odvolacím soudem a které obsahuje souhlasné prohlášení o postoupení pohledávky pojistníka za žalovanou z titulu bezdůvodného obohacení ve výši 132 556 Kč s příslušenstvím odvozené od neplatnosti předmětné pojistné smlouvy na žalobkyni, je ve smyslu § 41 odst. 3 o. s. ř. účinné vůči žalované. Vzhledem k úpravě obsažené v § 526 obč. zák., kterou se dle závěrů usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1878/2015, uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 21/2018, řídí účinky oznámení o postoupení pohledávky vzniklé před 1. 1. 2014 i v případě uzavření smlouvy o postoupení pohledávky po uvedeném datu, se tak žalovaná od chvíle, kdy se o postoupení dozvěděla (byť prostřednictvím soudu), zprostí svého závazku splněním žalobkyni a otázka platnosti smlouvy o postoupení pohledávky nemá ve vztahu účastnic žádný význam, může být řešena jen ve sporu mezi postupitelem a postupníkem. [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2009, sp. zn. 31 Cdo 1328/2007, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 61/2010, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 9. 2016, sp. zn. 23 Cdo 1878/2015, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 21/2018, usnesení ze dne

29. 4. 2010, sp. zn. 29 Cdo 2766/2007, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 21/2011, nebo v rozsudku ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. 29 ICdo 36/2018, uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod číslem 12/2021].

37. Vzhledem k tomu, že žalovaná uplatnila námitku promlčení, odvolací soud se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení obsaženou v § 6 o. s. ř. přednostně zabýval otázkou promlčení práva, a nikoliv nárokem samým [srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2008, sp. zn. 25 Cdo 862/2006, ze dne 29. 9. 2009, sp. zn. 25 Cdo 2891/2007, proti němuž podaná ústavní stížnost byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. III. ÚS 3343/09, ze dne 4. 12. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3947/2013, publikovaný pod č. 36/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo ze dne 28. 7. 2022, sp. zn. 29 Cdo 1414/2021, publikovaný pod č. 45/2023 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2003, sp. zn. 25 Cdo 273/2002, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 8. 2025, sp. zn. 30 Cdo 1336/2025]. Dle odkazované judikatury není třeba nejprve postavit najisto, zda nárok na vydání bezdůvodného obohacení vskutku existuje, a teprve pak posoudit, zda je takový nárok promlčený. Platí totiž, že namítne-li účastník občanského soudního řízení důvodně promlčení, nelze promlčené právo přiznat a žalobu je třeba bez dalšího zamítnout. Podstatné je, že nárok není možno pro promlčení přiznat ani v případě, že by bylo prokázáno, že existoval. Odvolací soud proto ponechal stranou žalobkyní zpochybněný závěr soudu I. stupně o platnosti uzavření pojistné smlouvy a zabýval otázkou promlčení.

38. Dle názoru odvolacího soudu je **žalovaný nárok převážně promlčen v tříleté objektivní promlčecí době dle § 107 odst. 2 obč. zák.** Žalobkyně žalobu k soudu I. stupně podala dne 21. 3. 2025, plnění uhrazená P. B. přede dnem 21. 3. 2022, jsou tak promlčena.

39. V souzené věci žalobkyně, a to i v podaném odvolání, namítá, že výše rizikového pojistného, o které byl snižován podílový účet pojistníka, technických poplatků souvisejících se správou smlouvy, nákladů souvisejících s nákupem a prodejem prostředků patřících fondu na nákup a prodej a poplatku za správu fondu, které měly dopad na hodnotu podílových jednotek, nebyla v době uzavření pojistné smlouvy známa; není uvedena ani v sazebníku ani v jiném smluvním dokumentu. Žalobkyně tedy namítá neurčitost smlouvy, která by byla podstatným nedostatkem, neboť při absenci určitého ujednání o výši nákladů, poplatků, rizikového pojistného není zřejmé, kolik pojistník za získání možnosti investovat prostřednictvím žalované vlastně platí. Šlo by ve svém důsledku o případ neurčitosti ceny plnění, která by zasahovala sjednané pojištění jako celek, neboť od sebe nelze rizikovou a investiční složku dostatečně oddělit. Vedle namítané neplatnosti předmětné pojistné smlouvy pro neurčitost ovšem nemůže zároveň obstát argumentace žalobkyně o zneužívajícím charakteru ujednání o poplatcích, nákladech a rizikovém pojistném, o jejich sepsání netransparentním jazykem a s tím související neaplikace objektivní promlčecí doby dle § 107 odst. 2 obč. zák. v souvislosti s uplatněnou námitkou promlčení.

40. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2023, sp. zn. 33 Cdo 499/2023, proti němuž podaná ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 11. 6. 2024, sp. zn. III. ÚS 2438/2023, odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost, ve shodě s usnesením Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1984/22, konstatoval, že ve věci týkající se určení neplatnosti pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení spočívajícího v uhrazeném pojistném nejde o případ, kdy směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. 4. 1993, o nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách, ve znění směrnic Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU ze dne 25. 10. 2011, o právech spotřebitelů, musí být vykládána tak, že brání použití vnitrostátní právní úpravy týkající se promlčení. Spočívá-li důvod neplatnosti pojistné smlouvy v absenci určitého ujednání, případně v neurčitosti či nesrozumitelnosti ujednání (§ 37 odst. 1 obč. zák.), nelze její obsah podrobit přezkumu z hlediska jeho přiměřenosti, tj. zda nejde o ujednání, jež způsobuje k újmě spotřebitele významnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran (§ 56 odst. 1 obč. zák.). Z ustálené rozhodovací praxe SDEU (včetně rozsudku ve věci C-485/19) vyplývá, že povinnost vnitrostátních soudů aplikovat tzv. zásadu efektivity je vázána na případy zjevného porušení unijního práva, což

není případ, kdy důvodem neplatnosti pojistné smlouvy byla neurčitost či absence obligatorních smluvních ujednání. V rozsudku ze dne 29. 10. 2024, sp. zn. 33 Cdo 3113/2023, Nejvyšší soud vysvětlil, že vedle sebe nemohou obstát závěr, že smlouva určité ujednání neobsahuje, a závěr, že „takové ujednání" je nepřiměřené. Jinak řečeno nemůže jít o nepřiměřené ujednání, pokud si strany něco určitě neujednaly. To, co ve smlouvě sjednáno není, nemůže podléhat testu přiměřenosti. Ze stejného důvodu se nemůže prosadit ani námitka, že takové ujednání není sepsáno jasným a srozumitelným jazykem. Proto také nemůže obstát závěr o nemožnosti aplikace úpravy týkající se objektivní promlčecí doby.

41. Na tyto závěry Nejvyšší soud navázal v další rozhodovací praxi – např. v rozsudcích ze dne 26. 11. 2025, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025 (jímž byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2025, č. j. 29 Co 335/2024-95) a nejnověji ze dne 21. 1. 2026, sp. zn. 33 Cdo 714/2025 (jímž byl částečně zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 7.2024, č. j. 29 Co 157/2024-294). Pokud jde o citovaná zrušená rozhodnutí senátu odvolacího soudu 29 Co, o něž žalobkyně opírá svou argumentaci, Nejvyšší soud shledal nesprávný jeho postup spočívající v hodnocení pojistné smlouvy jako neplatné z důvodu absence obligatorních ujednání a neurčitosti a zároveň z hlediska toho, zda obsahuje ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě žalobkyně značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran, a pokud uzavřel, že zánik nároku uplynutím objektivní promlčecí doby odporuje zásadě efektivity právních nástrojů, které právo dává spotřebitelům k jejich ochraně.

42. K námitce žalobkyně, že soud I. stupně nerespektoval rozsudky SDEU [např. ve věcech C-243/08, C-472/10 a C-79/10] a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 45/17 a sp. zn. II. ÚS 78/19, jestliže nezkoumal možné zneužívající smluvní podmínky a možnou netransparentnost smlouvy, je tak nutné uzavřít, že s ohledem na shora rozvedené není výše uvedená judikatura pro posuzovaný případ relevantní.

43. S ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího soudu, která byla podrobena též ústavnímu přezkumu, neshledává odvolací soud důvod pro předložení předběžné otázky SDEU.

44. V případě neplatnosti pojistné smlouvy, na základě které si smluvní strany navzájem poskytly peněžitá plnění, by tvrzený nárok na vydání bezdůvodného obohacení dle § 457 obč. zák. odpovídal výši toho, oč peněžité plnění poskytnuté žalobkyní (resp. P. B.) přesahuje peněžité plnění poskytnuté žalovanou [srov. Zprávu občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR z 28. 3. 1975, Cpj 34/74, o zhodnocení stavu rozhodování soudů ČSR ve věcech neoprávněného majetkového prospěchu, uveřejněnou pod č. 26/1975 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne ze dne 30. června 2004, sp. zn. 29 Odo 52/2002]. V souladu s těmito pravidly soud postupuje i bez návrhu [srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2002, sp. zn. 25 Cdo 2093/2000, nebo jeho usnesení ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. 28 Cdo 3763/2011], resp. bez uskutečnění projevu vůle směřujícího k započtení [vizte např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 9. 2009, sp. zn. 33 Cdo 2373/2007].

45. Žalobou uplatněný nárok představuje soubor dílčích nároků na vydání bezdůvodného obohacení vzniklých ze samostatně oddělitelných případů bezdůvodného obohacení – oddělitelných plateb pojistného, u nichž je třeba běh promlčecích dob ve smyslu § 107 odst. 1 a 2 obč. zák. posuzovat samostatně [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 33 Cdo 466/2014]. K uplatnění každého jednotlivého práva na vydání obohacení tak počnou plynout promlčecí doby samostatně [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 6. 2021, sp. zn. 28 Cdo 3708/2020, či jeho rozsudek ze dne 12. 11. 2024, č. j. 28 Cdo 2662/2024-401]. Zároveň je třeba připomenout, že v projednávané věci proti sobě stojí dvě promlčitelná práva, a to právo na vrácení peněžitého plnění – pojistného na straně jedné a právo na vrácení peněžitého plnění, které žalovaná poskytla P. B., a proto nelze aplikovat § 107 odst. 3 obč. zák. [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2003, sp. zn. 33 Odo 773/2002].

46. Odvolací soud proto dále zohlednil, že od 21. 3. 2022 P. B. uhradil celkem 18 plateb pojistného ve výši 500 Kč, tj. celkem 9 000 Kč, a žalovaná P. B. po skončení pojistné smlouvy dožitím uhradila odkupné 49 898 Kč. **Nepromlčené peněžité plnění P. B. (9 000 Kč)** tedy **nepromlčené plnění žalované (49 898 Kč) nepřesahuje**. Z hlediska **vzájemného vypořádání ve smyslu ustanovení § 457 obč. zák.** tak odvolací soud zohlednil toliko nepromlčená práva stojící na každé ze stran sporu, což je zcela v souladu se shora rozvedenými judikatorními závěry. Odvolací soud nesouhlasí s argumentací žalobkyně v tomto směru uplatněnou s odkazem na rozsudky zdejšího soudu č. j. 29 Co 335/2024-95 (který byl částečně zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2025, sp. zn. 33 Cdo 2298/2025) a sp. zn. 55 Co 193/2023 a č. j. 30 Co 235/2025-239, které je pomíjí.

47. Otázkou, zda a v jakém rozsahu by byl nárok na vydání bezdůvodného obohacení promlčen v subjektivní promlčecí době, se odvolací soud již z důvodu nadbytečnosti nezabýval.

48. Konečně soud I. stupně dospěl ke správnému závěru, že **uplatnění námitky promlčení není v rozporu s dobrými mravy.**

49. Dle ustálené judikatury Nejvyššího soudu dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se příčilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, v nichž by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil [srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 1. 2018, sp. zn. 27 Cdo 2826/2017, uveřejněný pod číslem 29/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2017, sp. zn. 26 Cdo 3355/2016, či ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. 33 Cdo 4769/2018]. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení [srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, uveřejněný pod číslem 59/2004 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99, či usnesení ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 28 Cdo 1846/2018]. Rozpor námitky promlčení s dobrými mravy je pak třeba dovozovat toliko z okolností, za kterých byla námitka promlčení uplatněna, nikoli z okolností a důvodů, z nichž je dovozován vznik uplatněného nároku [srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2007, sp. zn. 33 Odo 561/2006, a ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 33 Cdo 126/2009, nebo usnesení ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2648/2003]. V projednávané věci žádné takové mimořádné okolnosti nenastaly, žalobkyni, resp. P. B., v podání žaloby ničeho nebránilo, žalobkyně ani netvrdí, že by byla žalovanou ujišťována, že dojde k mimosoudnímu vyřešení věci či k vrácení zaplaceného pojistného.

50. K v průběhu řízení uplatněné námitce nedostatku dobré víry žalované lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2022, sp. zn. IV. ÚS 1984/22, dle kterého „neopodstatněná je námitka stěžovatele, který na základě rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 329/2010 nebo na základě nálezu sp. zn. I. ÚS 1737/08 dovozuje, že obecnou podmínkou pro to, aby vznesení námitky promlčení bylo hodnoceno jako nerozporné s dobrými mravy, je okolnost, že účastníci (smluvního) vztahu musí být po celou dobu jeho trvání v dobré víře, že takový vztah je v souladu s právním řádem. Takto obecně formulovanou podmínku právní jistoty vážící se k posouzení otázky (ne)mravnosti vznesené námitky promlčení však podle Ústavního soudu ze žádného z odkazovaných rozhodnutí dovozovat nelze; zřetelně to vyplývá ze skutkových okolností, jak jsou vylíčeny v nálezu sp. zn. I. ÚS 1737/08, kdy tehdejší žalobkyně jednala ve zřetelném rozporu se smluvním ujednáním, když veškeré prostředky získané z vypořádání spoluvlastnictví převedla na svůj účet, ač v příslušné smlouvě bylo výslovně stanoveno, že zisky i ztráty se rozdělí poměrně mezi bývalé spoluvlastníky na základě velikosti jejich podílů. Nelze ani a priori přijmout výklad (k němuž by vedla stěžovatelova argumentace), podle něhož účastník

smluvního vztahu, který způsobil neplatnost smlouvy, se nemůže úspěšně bránit vznesením námitky promlčení. Stěžovatel ani netvrdí, že by pojistná smlouva formulovaná vedlejší účastnicí obsahovala ustanovení, které by stěžovatele jakkoliv omezovalo v možnosti domáhat se nároků plynoucích z uzavřené pojistné smlouvy před soudem."

51. Z výše uvedených důvodů odvolací soud napadený rozsudek postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně nákladového výroku II. Jde-li o nákladový výrok II, odvolací soud pro stručnost odkazuje na správné odůvodnění soudu I. stupně.

52. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. V odvolacím řízení zcela úspěšná žalovaná má právo na jejich náhradu ve výši 16 625 Kč, sestávající z odměny za právní zastoupení za dva úkony – vyjádření k odvolání a účast při odvolacím jednání dne 13. 3. 2026 (§ 11 odst. 1 písm. d) a g) advokátního tarifu), ve výši 2 x 6 420 Kč (§ 7 ve spojení s § 8 odst. 1 advokátního tarifu) a ze dvou souvisejících paušálních náhrad hotových výdajů (§ 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu) ve výši 2 x 450 Kč, vše navýšeno dle § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. o 21 % DPH ve výši 2 885 Kč.

53. O povinnosti žalobkyně zaplatit náklady řízení k rukám právního zástupce žalované rozhodl odvolací soud podle § 211 a § 149 odst. 1 o. s. ř.

54. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 211 a § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, jestliže rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak [§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o. s. ř.]. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Praha 13. března 2026

JUDr. Iva Suneghová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje D. B.